

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D. v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Danielem Tetzelim, advokátem se sídlem Vápencova 569/13, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2010, č. j. 2 A 15/2010 – 77,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2010, č. j. 2 A 15/2010 – 77 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků ze dne 29. 4. 2008, č. j. MHMP257569/2008/HOF, byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „přestupkový zákon"), neboť dne 18. 10. 2007 ve 4:59 hod. řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Suzuki Swift registrační značky X v Praze 5 v tunelu Mrázovka ve směru jízdy na Strahov, kde nejvyšší dovolená rychlost je upravena svislou dopravní značkou B20a na 70 km/h rychlostí 83,5 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy o 10,5 km/h. vyšší rychlostí, než bylo v měřeném úseku komunikace dovoleno. Za výše uvedené jednání žalobci byla uložena

pokuta ve výši 1500 Kč a dále povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy podal žalobce odvolání, které žalovaný správní orgán zamítl. Žalobce se poté domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), přičemž nepopíral, že jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost, namítal však, že jeho jednání bylo nesprávně posouzeno, neboť splňovalo veškeré znaky jednání v krajní nouzi.

Městský soud žalobu směřující na zrušení rozhodnutí žalovaného nejprve rozsudkem ze dne 24. 7. 2009, č. j. 2 Ca 21/2008-29 zamítl, neboť v rozhodnutí žalovaného neshledal žádnou nezákonnost. V odůvodnění rozhodnutí městský soud uvedl, že bezpečnostní agentura není uvedena v § 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“) jakožto organizace, jejíž řidiči nemusí dbát ustanovení o nejvyšší povolené rychlosti dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Nejedná se taktéž o vozidlo s právem přednostní jízdy dle § 41 odst. 2 zákona o silničním provozu, na které se dle odst. 1 téhož ustanovení nevztahovalo omezení rychlosti dle § 18 odst. 2, 3, 4 a 8 zákona o silničním provozu. Protože řidič soukromé bezpečnostní agentury, byť jel k ohlášenému případu, není řidičem vozidla, pro které by neplatilo omezení rychlosti jízdy dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, popř. § 41 odst. 1 téhož zákona, nemůže se v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti jednat o krajní nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 přestupkového zákona. Jedná se totiž o činnost bezpečnostní agentury, kdy osoba dopouštějící se přestupku přiměřeným způsobem neodvrací na ni směřující přímo hrozící útok na zájem chráněný zákonem. Krajní nouzi je možno použít pouze v případě, pokud osoba, která by jinak byla pachatelem přestupku, se ze spáchání přestupku vyviní, pokud odvrací útok směřující vůči ní. Dle městského soudu tak § 2 odst. 2 přestupkového zákona nelze aplikovat na případ řidičů bezpečnostních agentur, které na základě smluvního vztahu ochraňují majetek smluvního partnera.

Žalobce napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu nesprávného posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 As 72/2009 - 50 zrušil rozsudek městského soudu č. j. 2 Ca 21/2008 - 29 pro nesprávné posouzení právní otázky, neboť shledal důvodnou kasační argumentaci žalobce, že podmínkou pro aplikaci institutu krajní nouze není směřování přímo hrozícího útoku na osobu dopouštějící se přestupku. Účelem krajní nouze je poskytnout nejen možnost k ochraně zájmů vlastních, ale i zájmů jiných osob, či zájmů státu, a k činu v krajní nouzi je oprávněn i ten, jehož zájmy nejsou v konkrétním případě ohroženy.

V dalším řízení městský soud nyní napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil, když v jednání žalobce shledal odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, tj. nebezpečí porušení střeženého objektu. Jednání žalobce podle městského soudu splnilo i podmínku subsidiarity, tj. že následek možného narušení objektu je závažnější než jednání žalobce, který pouze porušil v místě měření nejvyšší povolenou rychlost o 10,5 km/h. Splnění podmínky proporcionality v jednání žalobce městský soud shledal v tom, že nebezpečí možnosti narušení objektu hlášeného automaticky elektronickým zabezpečovacím systémem na Pult centrální ochrany

bezpečností agentury nebylo možno odvrátit jiným způsobem. Zjištění, zda došlo ke skutečnému narušení hlídaného objektu, bylo možné pouze vysláním zásahového vozidla, neboť případný zásah jak Policií ČR, tak městskou policií, by byl možný jen v případě, kdyby skutečně došlo k porušení střeženého objektu, nikoli v případě, kdy je pouze hlášen poplach na Pult centrální ochrany automaticky elektronickým zabezpečovacím systémem a z poplachu není možné předem zjistit, zda k narušení objektu skutečně došlo.

Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně zaměnil obsah pojmů subsidiarita a proporcionalita užívaných k vymezení podmínek pro uplatnění institutu krajní nouze. Městský soud podmínku subsidiarity považuje za naplněnou tím, že následek hrozící zájmu chráněnému zákonem při možném narušení hlídaného objektu je závažnější než pouhé porušení pravidel silničního provozu překročením nejvyšší dovolené rychlosti o 10,5 km/h. Podmínku proporcionality městský soud považuje za naplněnou tím, že za dané situace (smluvních podmínek a podmínek pro možný zásah Policie ČR nebo městské policie) nebylo možné odvrátit riziko hrozící zájmu chráněnému zákonem jinak, než zjištěním, zda k narušení hlídaného objektu skutečně došlo, a to prostřednictvím vyslaného zásahového vozidla bezpečnostní agentury. Pojetí městského soudu podle stěžovatele odporuje významu, který oběma pojmům přikládá právní teorie (např. Vladimír Solnař, Jaroslav Fenyk, Dagmar Císařová, Základy trestní odpovědnosti, Nakladatelství Orac, 2003, 2004) i ustálená rozhodovací praxe nejen ve správním soudnictví.

Podmínka subsidiarity je vyjádřená v § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona slovy „a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak“. V rámci podmínky subsidiarity je tedy třeba posoudit, zda v dané situaci bylo možno odvrátit nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem jinak. Aby mohlo být zvažováno, zda mohlo být nebezpečí odvráceno jinak, musí se jednat o nebezpečí reálně hrozící, nikoli nebezpečí potenciální. V průběhu celého správního i soudního řízení nejenže nebylo prokázáno, ale ani tvrzeno, že jednání žalobce skutečně směřovalo k odvracení reálného nebezpečí. Teprve pokud by bylo zjištěno reálné nebezpečí, bylo by nutno v rámci posuzování naplnění podmínky subsidiarity zkoumat, zda bylo možné nebezpečí odvrátit jinak. Podmínka subsidiarity tak podle stěžovatele nemohla být v posuzované věci naplněna.

Posuzování naplnění podmínky proporcionality vyjádřené v § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona slovy „jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil“, je podle stěžovatele taktéž podmíněno existencí reálného, přímo hrozícího nebezpečí, s nímž by mohlo být posuzované jednání a jím vyvolané nebezpečí poměřováno. Podmínku proporcionality nepovažuje stěžovatel za naplněnou z důvodu, že v dané věci neexistovalo reálné, přímo hrozící nebezpečí zájmu chráněnému zákonem a jednáním žalobce došlo k ohrožení zákonem chráněného zájmu, spočívajícího jednak v obecném zájmu na dodržování pravidel silničního provozu a jednak

v zájmu na zajištění bezpečnosti všech účastníků provozu, kteří se v danou dobu na trase, kterou žalobce projížděl, vyskytovali.

Stěžovatel v kasační stížnosti rozsudku městského soudu vytýká také rozpor s právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v předchozím rozsudku v téže věci (č. j. 5 As 72/2009 - 52). Nejvyšší správní soud za správný nepovažoval názor žalobce, že krajní nouzí je překročení rychlosti řidičem bezpečnostní agentury při odvracení nebezpečí pro život a zdraví ohlašovatele případu, pokud má bezpečnostní agentura hlášený případ napadení majetku či osob. Městský soud v nyní napadeném rozsudku dospěl k závěru, že jednání řidiče vozidla bezpečnostní agentury, který při výjezdu na základě ohlášení možného napadení hlídaného objektu překročí nejvyšší dovolenou rychlost, je jednáním v krajní nouzi. Stěžovatel uvedené závěry považuje za rozporné.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce považuje napadený rozsudek za formálně i věcně správný. Ve vyjádření ke kasační stížnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

K namítanému rozporu napadeného rozsudku s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 5 As 72/2009 - 50 žalobce uvedl, že stěžovatel ve své argumentaci opomněl závěr Nejvyššího správního soudu, že otázka, zda na jednání osoby dopouštějící se přestupku překročením nejvyšší povolené rychlosti při výjezdu řidiče bezpečnostní agentury k hlášenému případu napadení majetku či osob, dopadá ustanovení § 2 odst. 2 zákona o přestupcích, nemůže být zodpovězena obecně, ale v každém jednotlivém případě musí být zjištěny konkrétní skutkové okolnosti a ty pak posouzeny, zda splňují zákonem stanovené podmínky pro jednání v krajní nouzi. Podle žalobce se městský soud tímto právním názorem řídil, v tomto smyslu doplnil dokazování a na jeho základě dospěl k závěru, že v posuzovaném případě byly podmínky stanovené zákonem o přestupcích nutné pro aplikaci institutu krajní nouze splněny.

Ke skutkovému stavu Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu zjistil, že dne 8. 4. 2008 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o přestupku ze dne 18. 10. 2007. Jednání ve věci bylo nařízeno na den 24. 4. 2008. Při jednání žalobce podal písemné vysvětlení, kde je překročení nejvyšší povolené rychlosti zdůvodněno tím, že jako řidič zásahového vozidla jel k nahlášenému případu narušení jím střeženého objektu. Žalobce tak nepopíral, že jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost, žádal však, aby jeho jednání bylo posouzeno jako jednání v krajní nouzi. Žalobce při jednání předložil také výpis z archivu bezpečnostní agentury SCSA Security s.r.o. ze dne 18. 10. 2007, z něhož vyplývá, že na Pult centrální ochrany došla dne 18. 10. 2007 ve 4.46 hod zpráva o narušení střeženého objektu.

Ve vyjádření bezpečnostní agentury ze dne 7. 6. 2010 je uvedeno, že dne 18. 10. 2007 ve 4.46 hod došla na Pult centrální ochrany bezpečnostní agentury, u které je žalobce zaměstnán jako pracovník zásahové jednotky, poplachová zpráva z Elektronického zabezpečovacího systému Střední průmyslové školy dopravní, a.s. o narušení tohoto

objektu. Na základě přijetí signálu byl žalobce pověřen operátorem bezpečnostní agentury k výjezdu k objektu. Poplachové zprávy z objektů připojených na Pult centrální ochrany jsou zasílány elektronickým zabezpečovacím systémem automaticky na základě vyhodnocení signálu jednotlivých čidel (otřes, pohyb, tříštění skla, požár, apod.). Elektronický systém je zasílá na Pult centrální ochrany, kde jsou přijaty operátorem reagujícím vysláním zásahové jednotky k objektu. Operátor po zjištění stavu na místě vyrozumívá majitele objektu a v odůvodněných případech též Policii ČR, havarijní služby apod. Skutečnost, že v daném případě s ohledem na okolnosti nebyla na místo volána Policie ČR, ani městská policie, byla žalobci známa.

Žalobce ve svém vyjádření ze dne 15. 6. 2010 v reakci na stanovisko žalovaného uvedl, že zkušenosti bezpečnostní agentury s Policií ČR jsou takové, že v případě poplachu na střeženém objektu Policie ČR odmítá jet na místo poplachu s odůvodněním, že samotný poplach k zásahu policie nestačí.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná.

Nejprve se zdejší soud zabýval kasační námitkou rozpornosti právního závěru městského soudu s právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v předcházejícím řízení v téže věci v rozsudku č. j. 5 As 72/2009 - 50 ze dne 25. 3. 2010.

Nejvyšší správní soud nepovažoval za správný názor žalobce, že jednáním v krajní nouzi je překročení rychlosti řidičem bezpečnostní agentury při odvracení nebezpečí pro život a zdraví ohlašovatele případu, pokud má bezpečnostní agentura hlášený případ napadení majetku či osob. Městský soud v nyní napadeném rozsudku dospěl k závěru, že jednání řidiče vozidla bezpečnostní agentury, který při výjezdu na základě ohlášení možného napadení hlídaného objektu překročí nejvyšší dovolenou rychlost, je jednáním v krajní nouzi.

Nejvyšší správní soud názor žalobce nepovažoval za správný, protože otázka, zda na jednání řidiče bezpečnostní agentury dopouštějícího se přestupku překročením nejvyšší povolené rychlosti při výjezdu k hlášenému případu napadení majetku či osob, dopadá ustanovení § 2 odst. 2 zákona o přestupcích, nemůže být zodpovězena obecně, ale posuzovány musí být v každém jednotlivém případě konkrétní skutkové okolnosti a kumulativní naplnění podmínek pro aplikaci institutu krajní nouze, a to odvracení nebezpečí přímo (bezprostředně) hrozícího zájmu chráněnému zákonem, subsidiarita a proporcionalita.

Městský soud v dalším řízení posuzoval konkrétní skutkové okolnosti daného případu, zda jednání žalobce splňovalo zákonem stanovené podmínky pro jednání v krajní nouzi s ohledem na princip subsidiarity a proporcionality ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě podmínky stanovené zákonem o přestupcích nutné pro aplikaci institutu krajní nouze byly splněny.

Námitka rozpornosti právních závěrů tak nebyla shledána důvodnou. Oprávněnou však byla shledána námitka stěžovatele, že městský soud zaměnil obsah pojmů užívaných k vymezení podmínek pro jednání v krajní nouzi, když princip subsidiarity vyžaduje, aby nebezpečí nebylo možno za daných okolností odvrátit jinak a princip proporcionality porovnává následek způsobený odvracením nebezpečí s následkem, který hrozil.

Důvodnou Nejvyšší správní soud shledal i kasační námitku nesprávného posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení, zda jednání žalobce splňovalo podmínky stanovené zákonem o přestupcích nutné pro aplikaci institutu krajní nouze.

Stěžovatel nenaplnění podmínky subsidiarity i proporcionality v jednání žalobce spatřuje v tom, že v dané věci neexistovalo reálné, přímo hrozící nebezpečí zájmu chráněnému zákonem. Aby se správní orgán vůbec mohl zabývat otázkou subsidiarity, muselo by být prokázáno, že jednání žalobce skutečně směřovalo k odvracení nebezpečí reálně hrozícího, nikoliv potencionálního. Odvracení reálně hrozícího nebezpečí žalobce v průběhu celého správního ani soudního řízení nejen neprokázal, ale ani netvrdil. Oprávněnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobce odůvodňuje pouze tím, že Pult centrální ochrany bezpečnostní agentury obdržel signál o možném narušení hlídaného objektu, který nebylo možno prověřit jinak, než bezprostředním výjezdem zásahového vozidla řízeného žalobcem. V daném případě byla spolehlivost zjištění skutečného nebezpečí snížena možností planého poplachu (možnost vyvolání aktivace čidla pohybu či otřesu např. pohybem zvířete či poryvem větru).

Stejně tak je podle stěžovatele i posuzování splnění podmínky proporcionality podmíněno existencí reálného, přímo hrozícího nebezpečí, s nímž by mohlo být posuzované jednání a jím vyvolané nebezpečí poměřováno.

Nejvyšší správní soud ke sporné právní otázce, zda byly v posuzovaném případě splněny podmínky stanovené zákonem o přestupcích nutné pro aplikaci institutu krajní nouze, uvádí následující:

Podle ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací

a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem nebo
b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolností vylučující protiprávnost je mj. nutná obrana [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích] a krajní nouze [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích] (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 As 1/2008- 172).

Krajní nouze je stav nebezpečí pro dva zákonem chráněné zájmy, kdy je možné chránit jeden z těchto zájmů jen tím, že se poruší nebo ohrozí zájem druhý. Střetnutí zájmů spočívá v tom, že jednomu zájmu hrozí porucha, která může být odvrácena pouze poruchou druhého zájmu.

Podmínky krajní nouze jsou vázány přísnými omezeními. Smyslem krajní nouze je ochrana významnějšího zájmu obětováním zájmu méně významného. Při kolizi rovnocenných zájmů je třeba zdržet se jednání odvracejícího nebezpečí.

U krajní nouze lze rozlišit podmínky, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, a podmínky jednání ve stavu krajní nouze. Podmínkami, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, jsou reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí. Podmínkami jednání ve stavu krajní nouze jsou dodržení principu subsidiarity a proporcionality.

Nebezpečí musí zájmu chráněnému zákonem hrozit přímo, bezprostředně. Nebezpečí hrozí přímo, je-li zde hrozba nebezpečí, které má bezprostředně nastat, tzn., že z okolností případu je zřejmé, že nebezpečí bez prodlení a určitě bude následovat za hrozbou. Jedná se o případy, kdy sled událostí spěje k poruše zájmu, nebo jsou splněny podmínky, aby porucha nastala. Za jednání v krajní nouzi nelze považovat jednání předčasné, kdy nebezpečí zájmu chráněnému zákonem ještě přímo nehrozí, nebo opožděné v době, kdy již nebezpečí pominulo.

Česká právní teorie není jednotná v názoru na nutnost hrozby reálného nebezpečí. Nejvyšší správní soud se přiklonil k závěru, že pro vznik stavu krajní nouze je třeba skutečné, reálné nebezpečí, které přímo hrozí nebo trvá v čase i prostoru, nikoliv jen v představě osoby, která jej odvrací. Pokud nebezpečí není reálné, neexistuje ani ohrožení zákonem chráněných zájmů, nejde o čin spáchaný při odvracení nebezpečí a nevzniká právo jednat v krajní nouzi. Odstraňování domnělého nebezpečí, při němž dochází k porušování zájmů jiných osob, je společensky nebezpečné a nežádoucí.

Domnělé nebezpečí, tj. nebezpečí, které existuje jen v představě osoby, tzv. putativní krajní nouze, se posuzuje podle zásad o skutkovém omylu (pozitivní skutkový omyl o okolnostech vylučujících protiprávnost).

Taktéž Nejvyšší soud v usnesení ze dne 16. 1. 2008, sp. zn. 5 Tdo 1490/2007 dospěl k závěru, že *„základním předpokladem pro posouzení určitého jednání podle § 14 TrZ je ovšem okolnost, aby nebezpečí, které přímo hrozilo zájmu chráněnému zákonem, bylo skutečné, a nikoli pouze domnělé, existující jen v mylné představě jednajícího (srov. obdobně Novotný, O., Vanduchová, M. a kol. Trestní právo hmotné – I. Obecná část. 5., jubilejní, zcela přepracované vydání. Praha : ASPI, 2007, s.264 a 265).“*

V rámci posuzování jednání žalobce je tak nutno rozlišit podmínky, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze a podmínky jednání ve stavu krajní nouze.

Městský soud v předcházejícím řízení pochybil, když ke svému závěru, že jednání žalobce lze považovat za jednání v krajní nouzi, dospěl pouze s ohledem na posouzení

podmínky subsidiarity a proporcionality jednání v krajní nouzi, tedy podmínek pro jednání v krajní nouzi a nezabýval se vůbec podmínkami, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze a oprávnění jednat v krajní nouzi. Nejdříve je však třeba se vypořádat s podmínkami, při jejichž naplnění stav krajní nouze vzniká. Teprve v případě, že jsou naplněny podmínky pro vznik stavu krajní nouze (reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí), lze posuzovat, zda jednání v krajní nouzi nevybočilo z mezí krajní nouze. K vybočení z mezí krajní nouze dochází tehdy, pokud podmínky jednání v krajní nouzi nebyly splněny, tj. že nebezpečí bylo možno v dané situaci odvrátit jinak (podmínka subsidiarity) nebo způsobený následek byl zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil (podmínka proporcionality).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační námitku nesprávného posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení důvodnou, proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku a v novém rozhodnutí o věci rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Na závěr Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení o kasační stížnosti nevyhověl návrhu žalobce, aby byl jako důkaz čten protokol o zákroku ze dne 19. 9. 2010, kdy byl předmětný objekt napaden a zásahová skupina na místě zajistila dva pachatele a následně skutečnost oznámila Policii ČR, neboť skutečnost, že byl předmětný objekt dne 19. 9. 2010 napaden, je v posuzované věci právně irelevantní.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu